

Stålfællesskab på den ene side og på den anden side henholdsvis Finland, Island, Portugal, Sverige, Schweiz og Østrig (EKSF-aftalerne).

Aftalerne mellem på den ene side De europæiske økonomiske Fællesskaber og på den anden side henholdsvis Finland, Island, Portugal, Sverige, Schweiz og Østrig. (EØF-aftalerne).

I præambelen udtales de kontraherende parter ønske om i forbindelse med EF's udvidelse at konsolidere og udstrække de økonomiske forbindelser ved dannelsen af et frihandelsområde i overensstemmelse med GATT's bestemmelser. Endvidere udtales beredvillighed til at undersøge mulighederne for en yderligere udvikling og uddybning af forbindelserne, når det må forekomme i de kontraherende parter økonomiske interesse at udstrække samarbejdet til områder, der ikke dækkes af aftalerne. Denne såkaldte »evolutive klausul« findes ikke i præambelen til Finlands aftale, der efter finsk ønske er mindre vidtgående udformet og således kun taler om ønsket om at finde passende løsninger på de økonomiske problemer, som EF's udvidelse rejser for Finland.

Artikel 1 definerer aftalernes formål som fremme af den økonomiske aktivitet, forbedring af tilværelsens kvalitet og arbejdsbetingelserne, stigning i produktiviteten og finansiel stabilitet gennem forøget samhandel og en harmonisk udvikling af de økonomiske relationer mellem de kontraherende parter under rimelige konkurrencevilkår for dermed at bidrage til en harmonisk udvikling og udvidelse af verdenshandelen.

Artikel 2 definerer aftalernes vareområde som alle varer i Bruxelles-nomenklaturens kap. 25-99, d.v.s. de varer som normalt betragtes som industrivarer, med undtagelse af visse albuminprodukter, visse former for kork, hør, hamp, der er opregnet i bilag I til aftalen.

Omfattet af aftalerne er dog også de i aftalernes protokol nr. 2 opregnede industrielt forarbejdede landbrugsvarer, for hvilke der er fastsat særlige toldafviklingsordninger, jfr. nedenfor.

I *artikel 3* gives hovedreglen for den gensidige toldafvikling, som er den samme, som den der skal gælde i forholdet mellem EF og Danmark og de øvrige kandidatlande, d.v.s. 20 % nedsættelse pr. 1. april 1973 og yderligere nedsættelser på 20 % pr. 1. januar 1974, 1975 og 1976, hvorefter de resterende 20 % told afvikles den 1. juli 1977. Ligesom i EFTA er der dog tale om længere overgangsperioder i relation til Island og Portugal.

Det fastslås, at indførelsen af nye todsatser mellem de kontraherende parter ikke er tilladt.

Fiskale todsatser skal ifølge *artikel 4* betragtes på lige fod med almindelige todsatser, men kan omdannes til en intern skat.

Basis for toldnedsættelserne er i henhold til *artikel 5* de den 1. januar 1972 faktisk anvendte todsatser. En undtagelse fra denne regel gælder kun for visse varer, hovedsagelig i kemikaliesektoren, hvor der under Kennedy-runde forhandlingerne i 1967 blev truffet principbeslutning om visse toldnedsættelser, som imidlertid ikke er trådt i kraft som følge af, at USA endnu ikke har afviklet sit toldværdifastsættelsessystem for kemikalier. Dersom disse toldnedsættelser finder sted efter 1. januar 1972, skal de således reducerede todsatser betragtes som basistoldsatser.

Det er i henhold til *artikel 6* og *7* ikke tilladt at indføre skatter med virkninger som todsatser eller eksporttold. Eksisterende skatter med virkninger som todsatser, skal, dersom de er indført i 1972, afskaffes ved årets udgang og i andre tilfælde afvikles i løbet af overgangsperioden efter en bestemt tidstabel.

Artikel 8 henviser til protokol nr. 1, hvis første afsnit bestemmer overgangsordninger-